

IDŐTLEN MESÉK SZERELEMRŐL, JÓSAGRÓL, BOLDOGSÁGRÓL

1.

A szerelemhez három dolog kell

Dániel lázasan magyarázta:

— Mert kérlek ezt így kell. A nőnek csak szemtelenség imponál. Leszorítani az ellenállásukat kérlek és elkábítani csirkeagyukat. Hogy ne is tudjanak gondolkozni. Mert a nő, mihelyt gondolkozik, máris veszedelmes. Tempó kérlek, szemtelenség kérlek...

Az aránytalanul nyurga, sömörös arcú Dániel egészen beleszédült tulajdon, ritkán buggyanó ékesszólásába. Felemelte a poharat és egyetlen hajtásra itta ki. Éjfél régen elmúlt és a ligeti kioszk cigányai hallatlanul hamisan, érzelmes Strauss-melódiákat rözögtek.

— Körülbelül, — mondotta a negyven év körüli, aki szemben ült Dániellel és egy pohár világos sör sárga tükrébe bámult — igen, körülbelül így áll a dolog...

— Mit körülbelül? — pattant fel Dániel, hogy belesápadtak a pattanásai. — Biztos! Konkrétumokra hivatkozhatnék kérlek, konkrétumokra. Nem is hiszed, micsoda nőkről...

Felfortyanó mozdulattal kapott a hajába.

— Igen, a libuskák... — kockáztatta meg a negyven év körüli — nem mondom, néha a libuskák is jól jönnek. Megédesíthetik a keserűmandula-ízű napokat. De mégsem ezek az igaziak. Mennyi gyönyörű nő szaladgál, finomak, illatosak, üveghangúak. Rádmosolyognak, talán bele is néznek a szemedbe, aztán mennek tovább. Egy ilyen mutass nekem, aki megáll egy szóra az elméleted mellett!

— Nincs különbség — heveskedett Dániel. — A hercegnő épp ugyanolyan mint a kenyereslány, az öltöztető nő épp mint a primadonna. Árnyalati különbség az egész.

Most érezte, hogy okvetlenül elő kell rukkolnia azzal a kalanddal. Meleg és ernyesztő nyári éjszaka volt, abból a fajtából, amikor a sömörös és rajongó Dánielnek elengedhetetlen szükségét érzik, hogy kiöntsék túlszűfolt kamaszlelküket. Olyan ez, mint az asztmásoknál a fulladás keserves pillanatai, amikor hápogva és könyörgésre lendült karral kell megfogni egy-egy falásnyi finom levegőt.

— Éppen legutóbb volt ilyen esetem... — kezdte.

Amikor kimondta rögtön lelkifurdalást érzett. Eszébe jutott, hogy megígérte Editnek a diszkréciót, ebben a kis kalandban, amelynek alanya és tárgya a kalapszakmában működött. Dánielnek ez volt

az első »esete« és a kábító siker szédítő távlatokat rajzolt fantáziája elé.

— Ennivaló nő — csettintett és arra gondolt, hogy most már ügyis mindegy. Ha már elkezdte végigmondja. Igaz, hogy tegnap lovagias hallgatást fogadott Editnek.

— Egy hete ismertem meg. Hivatalnoknő...

— Utóvégre is — nyugtatta meg háborgó lelkiismeretét — nem mondhatom be a kalapskatulyát, mert oda a hatás.

— Az egész irodát ő vezeti, kérlek — folytatta hangosan. — Szóval meglátom az utcán. A nő csak megy, nem néz se jobbra, se balra. Tetszett. Csatlakozás. Bemutatkozás. Persze rám sem néz, úgy veti oda, hogy nem köt utcai ismeretséget.

— Ne legyen kegyetlen — mondom neki — nem veszi észre, hogy már egy hete vagyok a nyomában, mint az árnyék...

— Erre aztán felnézett. Az árnyék határozottan meghatotta. Így aztán sikerült megütni a kellő hangot. Megdicsértem a lábait és külön fejezetet szenteltem zergebokáinak. Másnap randevú, harmadnap találka, negyednap légyott. És így tovább. Szemtelenség kérlek.

Dániel ebben a pillanatban ragyogott az önelégültségtől. Közlelőbb hajolt és intim részleteket mesélt el a negyvenév körülnek, aki elismerően csettintett.

A csodálat csodálatosan jól esett Dánielnek és jótékonyan megtermékenyítette képzeletét. Félkettő felé már egy nyaraló híres primadonnával való ismeretségéről tárt fel epizódokat, majd egy közismert szépasszony kegyeit részletezte.

— Többet persze nem mondhatok a dologról — jelentette ki titokzatosan — csak annyit szögezhetek le kérlek, hogy minden csak a módszertől függ. Ahogy Montecuccoli mondaná, ha élne: szemtelenség, szemtelenség és szemtelenség.

— Nagy kujon vagy Dániel — ismerte be készségesen a negyvenes.

Dániel diadalmas mosollyal nézett körül. Rajtuk kívül még egy társaság sütkérezett a diszkrét holdvilágban. Két férfi és egy nő. Borospoharak álltak előttük és a nő néha sóhajtva hunyta le a szemét az érzelmes zenétől.

— Például ez is! — bolondult meg most Dániel. — Szép, finom és illatos. Megmutatom neked, hogy kell dolgozni...

— Ne bomolj, Dániel...

De Dániel már nem hallgatott rá. Lázasan firkált valamit egy képeslap margójára.

...félórája csodáalom magát. Gyönyörű. Könyörgöm, írja meg, melyik a kedves nótája...

— Látod? — mutatta meg. — Ez a kezdet.

Pincért hívott és a lapot odaküldte a nőnek.

— Csak diszkrétén — vágott a szemével a pincér felé dévajul. — A választ feltűnés nélkül hozza vissza.

— A nő először megdöbben — magyarázta. — Azután csodálkozik. Végül mosolyog. És a mosolygó stádium már félsiker. Imponálni kell nekik kérlek, meg kell fagyasztani a vért az ereikben. Orvátamadni kell... kérlek!

A pincér odavitte az újságot. A nő éppen kacagott s kacagás közben ivott. Ezt nagyon ügyesen és tetszetősen tudta csinálni. Amikor a képeslapot meglátta unott mozdulatot tett:

— Köszönöm, már láttam.

A pincér mozdulatot tett, amellyel a hölgy figyelmét fel akarta hívni a ceruzával írt sorokra. Odatolta eléje a lapot és feltűnés nélkül elfordult.

Dániel feszülten követte a mozdulatait.

— Most felháborodik — kuncogta részegen. — Első stádium.

A nő elolvasta az üzenetet és alig észrevehetően elmosolyodott.

Ránézett Dánielre, kicsit kíváncsian, kicsit kacérul, majd szó nélkül odatolta az újságot a mellette ülő férfi felé.

De ezt Dániel már nem látta. Dániel ebben a pillanatban már virágot vásárolt. Valószínűleg a harmadik stádium számára. Három szál piros rózsát vett.

Amikor felnézett, egy férfi állt előtte. Szúróstekintetű férfi említésreméltó bicepszekkel.

— De kérem... — hebegte Dániel, miközben erőtlenül igyekezett elkapni az arca felé lendülő szőrös balkezet.

— Pimasz — szólt nyugodtan a jelentékeny bicepszek tulajdonosa, miközben fáradhatatlanul ütlegelte Dánielt.

Az ütések egyre hullottak Dániel elboruló szemére. Egy pillanatra még látta a piros virágokat porosan és eltaposva egy székláb alatt, azután nem érzett többé semmit, csak az ököl fájdalmas csapásait, az ökölet: a negyedik dologét, ami a szerelemhez kell.

2.

MAKKDISZNO

Locsarek, a hamiskártyás ezen a pénteken is késő délután ébredt, mint minden nap. Álmosat nyújtózott, dűnnyögve dörzsölte meg szemhéját és gyűrött, bevérzett tekintetét legelőször az éjjeliszekrényre vetette, ahol a verejtékes bankók és a csorba ércpénzek heverték. A tegnapi hozam.

Locsarek egyszerűen, sőt bizonyos száraz üzletiességgel hozamnak nevezte mindennapi jövedelmét, melyet a Murillóhoz címzett gyanús jellegű kávéházban nyert össze gyanútlan vidéki lókereskedőtől, továbbá szenvedélyesen kártyázó facér ingatlanügynököktől. A pénzt szabályos hamiskártyázással nyerte, cinkelt lapok és kiöregedett sipistafogások segítségével, mely fogásokra talán ötven évvel ezelőtt taníthatták a nagyreményű kezdőket az egykori hamisjáté-

kosok. Locsarek néha, az önvád kínzó óráiban kénytelen volt bevalani magának, hogy ezekkel a szakállas trükkökkel bizony nem mehetne messzire a Murilló kávéháztól; mindenütt lefülelnék velük mint egy kezdő zsebtolvajt.

— Mehetnék állami kezelésbe vagy három évre — konstataulta ilyenkor rezignáltan, de öt perc múlva már el is felejtette vagy híg bölcseségekkel nyugtatta meg háborgó lelkiismeretét:

— Öreg vagyok már ahhoz, hogy új fogásokat tanuljak. Hagyjuk a teret a fiataloknak, a Murillóban már csak jók lesznek ezek is...

Olyan volt ilyenkor, mint egy fáradt vidéki körorvos, aki évtizedek óta Hoffmann-csöppekkel kúrálja a betegségek legkülönbözőbb fajtáit és akinek minden átmenet nélkül a sebészeti kutatások legújabb eredményeivel jönnek. Mert ugyan mi köze van Locsareknek a legújabb eredményekhez? A kártyalapok jól bevált cinkjeleit húsz év óta ismeri és alkalmazza; ebből nősiült, ebből rendezett be kétszobás lakást, ebből telik a mindennapi cigarettára, ebből viszi a feleségét vasárnaponként moziba és ebből fedezi a kávéházi üzemköltségeket: a feketét, a virsliket, valamint a kártyapénzt, amely a Murilló kávéházban oly gyalázatosan magas.

Mindebből kiderül, hogy Locsarek voltaképpen nyárspolgári kedély volt. Szerette a rendet, a jó ebédet, a családi békét, sőt a feleségét is. Szerette a délutáni alvást és a zavartalan emésztést, szóval szeretett mindent, ami a kispolgári élet nyájas nyugalmához tartozott. Néha félig viccesen, félig elkeseredetten ki is fakadt:

— Tulajdonképpen mégis csak pályátévesztett vagyok. Hivatalnoknak kellene lennem. Vagy kereskedőnek.

A szoba áporodott sötétjében vágyakozón csillant meg a szeme:

— Talán fűszeresnek... Szegfűszeg, mazsola és ánizs... Gyufa és korlátolt italmérés... Mesesok dió, hámozott mandula, rizs...

— Füge — tódította ilyenkor a felesége, aki szelíd és passzív asszonyosság volt, — füge és nullásliszt.

— Ostornyél!

Locsarek sovány, érzékeny, hegyes orra mohón szimatolt a sáfrány elfutó álomillata után. Kéjelegve markolt a fehérszájú liszteszákba és a félálom borús fellegeibe andalogva motyogta:

— Szabad szolgálnom, kérem alásan?... Félkilót a nagyszeműből... igenis...

Sokszor aludt el ezzel.

A tavasz se sok változatosságot hozott életébe. Délutánonkint a Murilló kávéház füstjében fuldokolta össze a napi megélhetést. A kávéház elé kirakták a viharvert leándereket és ilyenformán Locsarek is tudomást vett a kikeletről, mely egyébként simogató, déli nap-sugár alakjában is bemutatkozott neki. Ekkoriban már némi értetlenséggel nézegette a makkász fázó öregemberét és lemosolyogta a kártyalap szigorú, zordon feliratát.

— Tél!

— Hogy lehet ilyenkor fázni! — nyújtózott el a vedlett kávéházi bársonyon és szeretne volna lesegíteni a télikabátot a kuporgó makkdisznóról.

És egyszer délben, ebéd után a felesége félrevonta és sokáig halkán beszélt hozzá. Locsarek arcán kisütött a nap, amíg hallgatta és minden látható ok nélkül kétszer arconcsókolta asszonyát.

— Fiu vagy lány? — kérdezte vidáman és kinézett az emeleti ablakon.

Túl a tűzfalon csak talajukat vesztett, szürke városi fákat és foltozott palatetőket látott, de mindebből gyönyörű gondolatai támadtak. A lichthófból savanyúkáposzta bűze szállt fel a harmadik emeletre, a szag beáradt a nyitott ablakon, ám Locsarek szórakozott élvezettel szívta be a messziről jött illatot.

— Orgona, — jelentette ki meggyőződéssel — orgona!...

— Délután veszek neki egy csokor orgonát — határozta el magában. Ránézett az asszonyra és előre nagyot ujjongott az ajándékozás gyönyörűségétől.

Fennhangon azonban csak ennyit jelentett ki:

— Ha lány lesz, Rózsának fogják hívni. A boldogult nagyanyja után.

A felesége pirulva intett beleegyezést.

Egyébként nem történt semmi említésreméltó, csak éppen Locsarek jelent meg napról-napra nagyogóbb arccal a kávéházban és viccekkel fűszerezte a hamisjátékot. A lócsiszárok és ingatlanközvetítők nevettek a vicceken, noha azok avultak voltak. Otthon is megváltozott. Nem kesergett többé a fűszer- és csemegésbolt megvalósíthatatlan álmain.

Csak a feleségét becézte naphosszat. Az asszony sápadó mosolylyal nyugtázta a gyöngédséget és még nagyobb boldogsággal iktatgatta Locsarek ingébe a gombokat. Gyönyörű volt minden, az ég, a föld, Ödön a himlőhelyes nappali fizető; minden, amihez köze volt.

— Lány... — sóhajtott néha a hajnalba nyúló játszmák során Locsarek, míg a partnerek csodálkozva pillantottak szórakozott ábrázatába.

— Tessék? Bemondott valamit?

— Semmit, semmit — motyogta ilyenkor zavartan és gyorsan megkérdezte:

— Ki játszik ki?

Magában pedig valóban bemondott valamit. Pirosból az örömet, makkból a büszkeséget, zöldből a reménységet. Kézből az egészet.

Negyed- vagy ötödnapra történt, hogy Locsarek virággal a gomblyukában jelent meg a Murilló leanderei alatt.

— Gratuláljanak nekem, uraim — fordult a lócsiszárokhoz, aztán magához intette Ödönt a himlőhelyes nappali fizetőt is:

— Lehet gratulálni Ödön. Családi öröm ért.

Ödön gratulált és hozta a kártyát. A partnerek helyet foglaltak a zöld asztalnál és maguk elé tették a pénzt.

— Ki oszt? — kérdezte üzleti hangon Locsarek, de amikor leosztottak, nem nyúlt mindjárt a kártyához. Kinézett a nagy ablakon át az utcára, ahol villamosok veszett zenekara csörömpölt, autó szírenák ugattak és egymást gázolva siettek ismeretlen cél felé az emberek.

— Rózszi — súgta Locsarek, a hamiskártyás és gyorsan kikapott egy kövér könnyet a szeméből. A könnyet gyorsan beletörölte a szivacsba és feketét rendelt dupla cukorral.

— Rózszi, Rózsika... Úgy fogják hívni, ahogy a nagyanyját...

Felvette a kártyákat. A cinkjelek ismerősen tapadtak az ujjaihoz, de ráismerő érintése valahogy mégis lesiklott most az apró pontocskákról. A piros alsó jóságos szakállas embere mintha szemrehányóan nézett volna fel rá és a makkdisznó fázékony öregura megvetően fordított hátat.

Locsarek ujjai idegenül, értetlenül tapogattak el a cinkjelek mellett.

Életében először becsületesen játszott.

3.

A férfi, a nő, meg a talizmán

A régiségkereskedés mesze volt; kívül a városon, nagyon csendes és valószínűtlenül szűk utcában. Hortensie azonban nem tudta ezt, hiszen ez lesz az első látogatása a boltban, amelyről csak a langyos borzongások éji óráiban álmodozott néha. Az »F 1« villamossal érkezett; egészen a végállomásig jött a kocsival, ott leszállt és bizonytalan léptekkel, meg valami magyarázatlanul maradt rosszérzéssel tipegett tovább a lucskos kövezeten. Néha bepillantott a retiküljébe: még egyszer megnézte a címet és egyenkint vizsgálgatta a házszámokat.

— Kérem szépen — szólított meg egy kékzubbonyos embert, — messze van még a Hilárius-féle régiségkereskedés?

— Hilárius, Hilárius... — a kékzubbonyos tanakodva pillantott körül. Szeretett volna szolgálatára lenni az elegáns dámanak, akiről huszonöt lépésről levetett, hogy nem ebbe a proletárkerületbe való.

— Ki tudja? — gondolta tiszteletteljesen — hol is lakhat ez a habfehér hölgy. Biztos a harmadik kerületben, vagy talán a negyedikben.

— Arra tessék menni — emelte fel a karját végre és jobbra mutatott egy keskeny köz felé — második sarok, kérem.

Hortensie megköszönte és megindult. Az ajtó előtt még rendbehozta kissé az arcát, púdert vett elő és rúzsrudacskát, amellyel gondosan húzott néhány piros vonalat alsóajkán.

Pál ott állt a pult előtt és a fehérhajú, házisapkás, de meglepően fiatalos arcú régiségkereskedővel beszélgetett.

— Például ez a darab is — mutatott a kereskedő egy aranyos színben csillogó lapocskára, — talán el se hiszi, hogy a legértékesebb darab az egész üzletben.

Pál hitetlenül nézte. Rokokólábú, törékeny üvegszekrényekben ódon ékkövek izzottak és méltóságteljes amforák sorakoztak katonás glédában. Szobrok és serlegek hallgattak a polcokon, sápadt, előkelő elefántcsont hevert garmadában a pulton és a nyitott pénzszekrényből csodálatos színekben villanó topázok kukucskáltak ki.

— Ez az aranylapocska? — kérdezte Pál.

— Ez. Az »Élet Forrásának« nevezték 1670 körül Granadában és varázsérőt tulajdonítottak neki.

A kereskedő óvatosan emelte tenyerére az »Élet Forrását«. Penészessárga aranylap volt, négyszögletes és alig nagyobb mint egy rendjel. A fakult sárga felületből finoman cizellált domborulatban emelkedett ki Szűz Mária palástos képmása. Gyönyörű munka volt, ezt minden figyelmes szemlélő megállapította. De varázsérő?

— Azt tartották Granadában — folytatta elgondolkozva a kereskedő, hogy minden tulajdonosa százötven évig él.

Az ódon boltban táncos kedvvel imbolygott körbe a félhomály. A penészes aranylap, mint valami lidércfény csillant meg benne és Hortensie, aki észrevétlenül lépett be a boltba, a háttérből látta, hogy Pál ujjai vágyón szaladnak végig a talizmán domborrajzán.

— Érdekes — mondta halkán a fiatalember — ez mennyit érhet most... pénzben?

— Ezt nagyon nehéz meghatározni. Az ilyen dolgoknak mindig a gyűjtőszendvedély határozza meg az értékét. A múlt héten például egy angol volt itt. Gyűjtő! Első látásra ötvenezer sillinget ígért érte. Nem adtam oda.

A kereskedő széles mozdulattal mutatott körül a helyiségben. Egyetlen gesztussal felölelte a raktárt, a köveket, és a hallgatag szobrocskákat, amelyeknek olyan a csöndjük, mint az örökkévalóság.

— Annyi minden van itt, nézze!... És neki éppen ez kellett. Nem adtam. Két okból. Először is: pillanatnyilag nincs szükségem ötvenezer sillingre, azután pedig — ne nevéssen ki — tudja... én is szeretnék százötven évig élni!

Hortensie a háttérből döbbenten nézte a régiségkereskedőt. Legalább hetvenéves lehetett. És a szeme... nos, a szeme egy harmincéves fiatalemberé volt.

Hilárius folytatta:

— Az arannyal való foglalkozás előbb-utóbb megkeményíti a szívet. És nekem sok aranyom van itt köröskörül. Nem szégyenlem megmondani azt sem, hogy kemény szívű vagyok. Irigy is. Igen. Nem vette még észre, fiatalember, hogy az arannak és az irigységnek ugyanaz a nemzetiszíne? Hogy mindkettő sárga...

Pál csak most vette észre Hortensiet, aki állt az ajtóban és a talizmánt nézte.

Kezet csókolt és feltündöklő mosollyal invitálta be a régiségbolt melletti kis lakásba. Pál évek óta bérelte ezt a zugot az öregembertől, aki rengeteg szabadidejében gyakran hívta be lakóját a régi boltba és misztikus történetekkel bágyasztotta el a fantáziáját. Ezek a végtelen és szövevényes históriák tökéletes összhangban voltak a helyiség titokzatos bolthajtásaival, a rendületlenül ketyegő antik órák mementójával és az örök félhomállyal is, amely halálos, kemény színekkel patinázta a szobrocskák törzseit.

Pál szobájában néhány kép volt, íróasztal és zöldernyős állólámpa. A futószőnyegen néhány papírdarab hevert, levelek, feljegyzések foszlányai.

— Alig tudtam elszabadulni — lelkendezett Hortensie — Heller csak most fejezte be a rendelést.

Pál csodálkozott. Hortensie most nevezte először Hellernek a férjét.

— Nyugtalan vagy. Talán gyanakszik?

— Három hete nem voltál nálunk — mondta egyszerűen Hortensie. — Ez is feltűnt neki.

Körülnézett a szobában és szinte meghatottan jegyezte meg:

— Hat hónapja szeretjük egymást és most vagyok nálad először. Ha valaki meglátott volna...

— Régiségüzlet. Nyugodtan bejöhetsz.

— Különben — simított végig a homlokán Hortensie — ügyis mindegy. Megszökünk.

— Igen — válaszolta Pál —, így írtad tegnap a leveledben.

— És te?

— Természetesen... helyeslem. Őszintén szeretlek... tudod... és te nem vagy az az asszony, aki bujkálni és hazudni tud. Azután meg... nem tudom elviselni a gondolatot sem, hogy örökké másnak az oldalán élj...

Hortensie közelebb lépett Pálhoz. Futólag megcsókolta.

— Drága vagy. Szeretlek. Megszökünk. Tizenegykor indul Tirol felé a vonatunk. A poggyászomat kiküldtem a pályaudvarra. És Heller éjfél előtt nem jön haza.

Pál visszacsókolta az asszonyt. Azután leült az asztal elé.

— Valamire még egyszer emlékeztetnem kell Hortensie. Szegény vagyok! Az írással alig keresek annyit, amennyi a magam szűkössé fenntartásához elég. Természetesen ilyekezni, dolgozni fogok, hiszen most lesz kiért. Mégis... mégse... a jómódot, kényelmet, gondtalanságot nem tudom... Legalább egyelőre...

Hortensie mosolygott és legyintett.

A boltajtó felől motoszkálás hallatszott. A régiségkereskedő húzta le a redőnyt és aludni indult. Csoszogó léptei lassan haltak el a hálószobájához vezető falépcsőn.

Pál felfigyelt és izgatottan ugrott fel.

— Talán — mondta hirtelen —, talán mégis van valami, ami megmenthet a szegénységtől. Meg kell próbálnom. Várj itt rám!

Hortensie nem felelt. Figyelmesen nézte a fiút.

— Bűn? — kérdezte önmagától Pál. — A bűn az értelem babonája. Ha elveszem az aranylapocskát, ezer más kincse marad még. Maga mondta, hogy keményszívű és frígy. Hát bűnhődjék. Hortensienek nem szabad szükségét látnia.

A boltajtóhoz osont és lélekzetét visszafojtva, lopózott be a sötétbe.

Sokáig maradt benn. Talán fél óráig is. Amikor visszajött, nem tudott elfojtani egy nagyon halk és nagyon keserű szitkot.

— Nem találom — szaladt ki belőle a kétségbeesés. — Eltűnt, pedig megfigyeltem, hová teszi. Biztosan utólag vette magához.

Tehetetlenül szorította ökölbe a kezét.

Hortensie csodálkozva kérdezte:

— Miről beszélsz? És hol voltál ilyen soká?

— Az »Élet Forrása«... A talizmán. Ami ötvenezer sillinget ér.

— A talizmán? — Hortensie alig láthatóan elmosolyodott és közelebb hajolt Pálhoz:

— Azt én már elvettem..., mikor bejöttünk.

És hozzátette:

— Azért nem haragszol, ugye?

Pál rábámult:

— Elvetted? Te?

— Igen. Én.

— Mutasd.

Hortensie elővette retiküljéből az aranylapocskát. A férfi mohón kapott utána:

— Hát megvan. Mégis megvan. Ötvenezer silling. Nem lesznek gondjaink. Megírom a nagy regényt, boldog falusi csendben írom meg. Párisban adjuk el. Vagy Londonban?

Hortensie szelíden vette ki kezéből a kincset:

— Nem, Pál. Nem adjuk el. Száztíz évig fogunk élni...